

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 52/2020-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. februára 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátkou JUDr. Jarmilou Milatovou, Metodova 7, Bratislava, ktorou namieta porušenie základných práv zaručených čl. 41 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky výrokom II uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 18 CoE 9/2019-118 z 28. augusta 2019, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. decembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Jarmilou Milatovou, Metodova 7, Bratislava, ktorou namieta porušenie základných práv zaručených čl. 41 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) výrokom II uznesenia Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 18 CoE 9/2019-118 z 28. augusta 2019 (ďalej len „napadnutý výrok uznesenia z 28. augusta 2019“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sa pod sp. zn. 61 P 27/2016 vedie konanie o úprave rodičovských práv a povinností sťažovateľa a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „matka“) ako rodičov maloletého dieťaťa [REDAKOVANÉ]. V predmetom konaní sa sťažovateľ ako otec maloletého dieťaťa návrhom z 19. septembra 2017 domáhal nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým by sa upravil styk s maloletým dieťaťom.

3. Okresný súd uznesením sp. zn. 61 P 27/2016 z 12. októbra 2017 návrh sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia vylúčil na samostatné konanie vedené pod sp. zn. 28 P 192/2017, v ktorom uznesením č. k. 28 P 192/2017-17 z 24. októbra 2017 (ďalej len „uznesenie z 24. októbra 2017“) nariadil neodkladné opatrenie, ktorým rozhodol, že sťažovateľ je oprávnený stretávať sa s maloletým dieťaťom za prítomnosti matky každý páry týždeň v kalendárnom roku v utorok a vo štvrtok v čase od 16.00 h do 19.00 h a každý nepáry týždeň v kalendárnom roku v stredu od 16.00 h do 19.00 h a v sobotu od 9.00 h do 13.00 h.

4. Krajský súd uznesením č. k. 11 CoP 44/2018-96 z 19. februára 2018 (ďalej len „uznesenie z 19. februára 2018“) vo výroku I uznesenie okresného súdu z 24. októbra 2017 zmenil tak, že sťažovateľ je oprávnený sa stretávať s maloletým dieťaťom každý páry týždeň v kalendárnom roku v utorok a vo štvrtok od 16.00 h do 18.00 h a každý nepáry týždeň v kalendárnom roku v stredu od 16.00 h do 18.00 h a v sobotu od 09.00 h do 12.00 h, vo výroku II uložil matke povinnosť maloleté dieťa na styk riadne pripraviť, vo výroku III zmenil uznesenie okresného súdu č. k. 61 P 27/2016-30 z 11. marca 2016 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 11 CoP 213/2016-42 z 19. mája 2016 vo výroku o predbežnej úprave styku otca s maloletým dieťaťom, vo výroku IV zrušil uznesenie okresného súdu

č. k. 61 P 27/2016-169 zo 16. marca 2017 a vo výroku V rozhodol, že žiadny z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov konania.

5. Sťažovateľ sa návrhom doručeným okresnému súdu 24. mája 2018 domáhal nariadenia súdneho výkonu uznesenia okresného súdu z 24. októbra 2017 v spojení s uznesením krajského súdu z 19. februára 2018.

6. Okresný súd následne uznesením č. k. 11 Em 4/2018-67 z 5. októbra 2018 (ďalej len „uznesenie z 5. októbra 2018“) nariadil výkon uznesenia okresného súdu z 24. októbra 2017 v spojení s uznesením krajského súdu z 19. februára 2018.

7. Krajský súd uznesením z 28. augusta 2019 vo výroku I uznesenie okresného súdu z 5. októbra 2018 potvrdil ako vecne správne, v napadnutom výroku II uskutočnenie výkonu uznesenia okresného súdu z 24. októbra 2017 v spojení s uznesením krajského súdu z 19. februára 2018 odložil do právoplatného skončenia konania vo veci úpravy rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu vedeného okresným súdom pod sp. zn. 61 P 27/2016 a vo výroku III rozhodol, že žiadny z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

8. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zdôrazňuje, že *„jeho rodičovské práva boli procesným postupom Krajského súdu v Bratislave vážne porušené, keďže i napriek vykonateľnému rozhodnutiu upravujúcemu styk otca s maloletým [REDAKOVANÉ]... sa sťažovateľ nemôže stretávať so svojim synom a matka mu styk s maloletým [REDAKOVANÉ] dobrovoľne neumožňuje. Sťažovateľ - otec videl maloletého syna naposledy začiatkom roku 2018, pričom v priebehu roku 2016 syna vôbec nemal možnosť vidieť a v roku 2017 sa otec stretával so synom len za prítomnosti matky, resp. pri asistovanom styku, čo sa však realizovala cca 10 x do roka, vzhľadom na to, že matka sa od začiatku snažila a snaží eliminovať akýkoľvek kontakt otca so synom.“*

9. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základných práv zaručených čl. 41 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým výrokom uznesenia krajského súdu z 28. augusta 2019, napadnutý výrok uznesenia krajského súdu z 28. augusta 2019 zruší a súčasne sťažovateľovi prizná náhradu trov konania v sume 170,36 €.

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Podľa § 42 ods. 1 zákona o ústavnom súde podanie, ktorým sa začína konanie pred ústavným súdom, je návrhom na začatie konania.

13. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

14. Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať aj dátum narodenia navrhovateľa, ak ide o fyzickú osobu, identifikačné číslo navrhovateľa, ak ide o právnickú osobu, bydlisko alebo sídlo navrhovateľa, označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

15. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať

- a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody,
- b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody,
- c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí,
- d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

16. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak.

17. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 355/09, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 660/2016). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom. Zákonnou náležitosťou kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom teda je (okrem iných náležitostí) aj formulácia návrhu rozhodnutia (petitu), ktorá musí byť vymedzená presne, určito a zrozumiteľne, t. j. takým spôsobom, aby mohla byť prevzatá do výroku rozhodnutia ústavného súdu.

18. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

19. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

20. Podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak má návrh na začatie konania uvedený v § 42 ods. 2 písm. f), g), i) až l), n), q), r) a w) odstrániteľné nedostatky, môže ústavný súd vyzvať navrhovateľa, aby v určenej lehote tieto nedostatky odstránil. Ak účastník konania v určenej lehote nedostatky neodstráni, ústavný súd návrh na začatie konania odmietne. Na nedostatky návrhu na začatie konania uvedeného v § 42 ods. 2 písm. a) až e), h), m), o), p) a s) až v) ústavný súd navrhovateľa neupozorňuje.

III.

21. V úvode tejto časti uznesenia sa ústavný súd zaoberal ustálením predmetu konania o ústavnej sťažnosti. Berúc do úvahy všeobecnú argumentáciu, ktorou sťažovateľ vo svojej podstate napáda „odklad výkonu rozhodnutia“ všeobecného súdu, ktorou je ústavný súd v súlade s § 45 zákona o ústavnom súde pri posúdení opodstatnenosti ústavnej sťažnosti viazaný, ústavný súd ustálil, že predmetom konania o ústavnej sťažnosti je napadnutý výrok uznesenia krajského súdu z 28. augusta 2019, ktorým krajský súd odložil uskutočnenie výkonu neodkladného opatrenia (uznesenia okresného súdu z 24. októbra 2017 v spojení s uznesením krajského súdu z 19. februára 2018). Argumentácia sťažovateľa sa nedotýka výroku I uznesenia krajského súdu z 28. augusta 2019 (logicky predovšetkým z dôvodu, že v tejto časti bolo rozhodnutie vydané v prospech sťažovateľa) a ani výroku III uznesenia krajského súdu z 28. augusta 2019 o náhrade trov konania. Predmet ústavnoprávneho prieskumu bol preto s prihliadnutím na (všeobecnú) argumentáciu sťažovateľa upresnený tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

22. Dôvody ústavnej sťažnosti obsiahnuté v bode 8 tohto uznesenia majú výsostne všeobecný charakter. Sťažovateľ nimi v podstate vyslovuje nespokojnosť s odkladom uskutočnenia výkonu neodkladného opatrenia (uznesenia okresného súdu z 24. októbra 2017 v spojení s uznesením krajského súdu z 19. februára 2018) a brojí proti stavu, ktorý bol týmto rozhodnutím spôsobený a ktorý spočíva v zabránení stretávať sa s maloletým synom vzhľadom na skutočnosť, že matka maloletého dieťaťa sa snaží kontakt medzi sťažovateľom a jeho maloletým synom eliminovať.

23. Ústavný súd v tomto kontexte konštatuje, že obligatórnou náležitosťou ústavnej sťažnosti podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde je uvedenie konkrétnych skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Argumentácia sťažovateľa (bod 8 tohto uznesenia) je vo svojej podstate len prejavom nespokojnosti sťažovateľa s výsledkom rozhodnutia všeobecného súdu, a preto jej chýba ústavnoprávny rozmer. Ústavný súd preto konštatuje, že ústavná sťažnosť neobsahuje kvalifikované odôvodnenie (skutkové a právne dôvody, pre ktoré by bolo možné uvažovať o porušení sťažovateľom označených základných práv zaručených ústavou) a nespĺňa tak ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde. Podľa názoru ústavného súdu za danej situácie neprichádza do úvahy výzva na odstránenie tohto nedostatku návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vzhľadom na to, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti má kľúčovú (esenciálnu) povahu. Označené ustanovenie zákona o ústavnom súde slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, avšak nie samotnej podstaty návrhu.

24. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že označený nedostatok zákonom ustanovených náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

25. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať

všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

26. Pretože predmetná ústavná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje zákon o ústavnom súde, a to kvalifikované odôvodnenie, ústavný súd aj so zreteľom na právne zastúpenie sťažovateľa ústavnú sťažnosť odmietol pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom v súlade s § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

27. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti stratilo rozhodovanie o ďalších návrhoch uplatnených v ústavnej sťažnosti svoje opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu